

der Forhandlingerne i de senere Maaneder, og mange, som udtale sig om det her foreliggende — i alt Fald mange udenfor Rigsdagen, som udtale sig derom —, have ikke den fornødne Oversigt over, hvad det virkelig er, som her saglig foreligger for os. Jeg vilde derfor gerne gøre nogle Bemærkninger derom, inden Forhandlingerne gaa videre. Naar jeg skal udtale mig om, hvad der foreligger — jeg skal ikke gaa i Enkeltheder, det vilde føre alt for vidt og heller ikke være paa sin Plads overfor det høje Ting, der sikkert med Interesse har fulgt Forhandlingerne hele Vinteren og Sommeren med —, men naar man vil se paa, hvad her foreligger sagligt, saa vil det være rigtigt at se paa de enkelte Vaabenarter.

Jeg skal da først omtale Fodfolket. Hvad der her i saa Henseende bydes, er et stort Fremskridt fra det bestaaende. Den Fodfolkshær, vi nu have, er jo meget lille og i Virkeligheden indrettet alene paa Forsvaret af Københavns Befæstning. Da man i 1894 fik Fæstningen godkendt, skete det jo samtidig med, at man indskrænkede Tilgangen til Hæren og gjorde Hæren lille. Sandsynligvis var det økonomiske Grunde, som ledede til dette Skridt. Men naar vi her paa Sjælland kun have 13 Liniebatailloner og nogle faa Forstærkningsbatailloner — og hvad vore Forstærkningsbatailloner betyde, behøver jeg ikke at omtale nærmere —, siger det sig selv, at der ikke bliver nogen Hær at dele og sende ud til Kystforsvaret, naar man skal have en nogenlunde tilstrækkelig Besætning til Fæstningen her. Men Planen, som laa bagved den Gang, tog jo heller ikke Sigte paa Kystforsvaret, men alene paa, at vi skulde holde København. Det, der nu bydes, er en betydelig Udvidelse af Hæren, idet vi naa frem til 31 Liniebatailloner og 21 Reservebatailloner, og det Reservebatailloner, der virkelig have Øvelse og derfor virkelig ogsaa kunne benyttes. Her paa Sjælland skulle 23 Liniebatailloner og 13 Reservebatailloner garnisonere, altsaa i Forhold til det nuværende en virkelig betydelig Hærstyrke, saaledes at der i paakommende Tilfælde kan være Tale om at sende Tropper til Kysten.

Hvad dernæst angaar den Uddannelse, som denne Fodfolkshær faar, er der jo gjort stærke Indvendinger imod, at Uddannelsesstiden indskrænkes. Og ganske vist indskrænkes den første Uddannelse med 15 Dage. Ser man imidlertid paa Fodfolkshæren som Helhed, vil en sagkyndig Bedømmelse sikkert give mig Ret,

naar jeg siger, at Fodfolket faar bedre Vilkaar i Retning af Uddannelse, end det hidtil har haft. Ikke alene beholdes de 2 Gange 25 Dages Indkaldelse — der var paa et Tidspunkt Tale om, at den ene Genindkaldelse skulde indskrænkes med 5 Dage —, men Reserven faar 6 Dage til Uddannelse. Det er nemlig den store Mangel ved det bestaaende, at Forstærkningen ingen Genindkaldelse har. At disse 6 Dage betyde meget for hele Hæren, maa formentlig være en Selvfølge. Dernæst er der af Hensyn til Forsvaret af Sjælland, og for at Hæren til enhver Tid kan være brugelig og Officererne fortrolige med det hele, navnlig med Mobiliseringen, her foreslaaet, at der hvert 4de Aar skal finde Allarmering Sted i 1 à 2 Dage. Det har ogsaa en overordentlig Betydning for Fodfolket, men selvfølgelig ogsaa for de andre Vaaben. Endelig har der i en lang Række af Aar, og med Rette, været klaget over, at der ved Bataillonerne kun var Uddannelse hvert 3die Aar; det var en stor Fejl, at Officererne maatte, som det populært hedder, gaa og spadsere og ingenting bestille. Det er nu en Overdrivelse, men de havde altsaa kun Rekrutter hvert 3die Aar. Nu naas der her det, at der uddannes Mandskab hvert andet Aar, hvilket ogsaa formentlig fra alle Sider maa erkendes for at være et virkeligt Fremskridt.

Dernæst er der med Hensyn til Garnisoneringen i disse Forslag betydelige Bevillinger til Bygning af Sommerkaserner paa Landet og Anskaffelse af Øvelsespladser, saaledes, at der paa disse Omraader kan ske en betydelig Forbedring, hvad der ogsaa i høj Grad trænges til. Her i København ere Fællederne jo solgte. Man har ganske vist købt Valby Fællede i Stedet, men den ligger saa langt borte fra Kasernerne, at en stor Del af Dagen gaar med at spadsere frem og tilbage. Desuden er denne Fællede i Virkeligheden slet ikke egnet til Øvelse, og hvad der er lige saa slemt, dens Omegn egner sig slet ikke til Felttjenesteøvelse. Det, der her kan naas, er, at man faar indrettet Øvelsespladser til 5 Batailloner paa forskellige Steder og Sommerkaserner, hvorved Uddannelsesforholdene betydelig forbedres, idet man da har Fællederne, eller hvad man nu vil kalde det, umiddelbart ved selve Kasernen og har Lejlighed til at lægge disse Øvelsespladser saaledes, at der ogsaa ere gode Forhold for Felttjenesteøvelse.

Gaa vi derefter til Artilleriet, vil ingen Artillerist — specielt Feltartillerist — benægte, at der er store Fremskridt i de